Αλληλεγγύη στον Julian Assange από την Ελλάδα – Να Υψώσουμε Τείχος Ενάντια στην Έκδοσή του στις ΗΠΑ

Αντώνης Μπρούμας

Από την προηγούμενη Πέμπτη και μετά από επτά έτη περιορισμού εντός της πρεσβείας του Ισημερινού το κράτος των ΗΠΑ κατάφερε να θέσει υπό τον έλεγχό του τον Julian Assange, ιδρυτή του ιστοτόπου Wikileaks και πρωτοπόρο του whistleblowing στην ψηφιακή εποχή. Για τη σύλληψη του Assange συνεργάστηκαν αγαστά οι κρατικοί μηχανισμοί των ΗΠΑ, του Ισημερινού και του Ηνωμένου Βασιλείου.

Είχε προηγηθεί η δεξιά πολιτική στροφή στον Ισημερινό με παγίωση νεοφιλελεύθερων και οικοκτόνων πολιτικών, αποχώρηση από την αριστερή περιφερειακή συμμαχία των κρατών της Λατινικής Αμερικής ALBA, στην οποία συμμετέχουν η Κούβα, η Βενεζουέλα και η Βολιβία, ενώ μετά την παράδοση Assange έλαβε δάνειο από το ΔΝΤ. Θα επακολουθήσει προσπάθεια έκδοσής του στις ΗΠΑ, όπου αντιμετωπίζει βαριές κατηγορίες συνομωσίας κατά του κράτους των ΗΠΑ με ανοιχτό το ενδεχόμενο επιβολής ακόμη και της θανατικής ποινής.

Απέναντι στη συνομωσία των κρατών η παγκόσμια δημοκρατική κοινωνία υψώνει ήδη τείχος προστασίας γύρω από τον Assange και είναι αυτή που τελικά θα καθορίσει την τύχη του.

Ο Julian Assange ήταν κεντρικός ομιλητής στο 5ο Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία (2016) με θέμα «**Wikileaks, TTIP & Ψηφιακά Δικαιώματα/ IoT**». Σε τηλεδιάσκεψη από το δωμάτιό του στην πρεσβεία του Ισημερινού μας χάρισε μία ομιλία-ποταμό μίας ολόκληρης ώρας για όλα τα φλέγοντα θέματα για τα οποία παλεύει

το Wikileaks, ενώ μπόρεσε να απαντήσει και στις ερωτήσεις του κοινού παρ' όλο που δεν ήταν φύσει παρών.

Τόσο η επιλογή του Assange να μιλήσει στο αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ B-Fest στην Ελλάδα όσο και η δική μας επιλογή να τον προσκαλέσουμε δεν είναι καθόλου τυχαίες. Το Wikileaks είναι μια παγκόσμια δομή ερευνητικής δημοσιογραφίας από τα κάτω με τους πολίτες να παίζουν κεντρικό ρόλο. Πριν η σιδηρά καταστολή του κράτους των ΗΠΑ φυλακίσει την Chelsea Manning και εκτοπίσει τον Edward Snowden, το Wikileaks είχε συνεργασία με τους περισσότερους ισχυρούς ομίλους ΜΜΕ του πλανήτη και, μέσω αυτών, διοχέτευε τις πρακτικές κρατικής τρομοκρατίας των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και αλλού. Ο ίδιος ο Assange ανήκει στην **κουλτούρα των χάκερς**, που δόμησαν τα ελευθεριακά χαρακτηριστικά του διαδικτύου που όλοι αγαπάμε, ταυτόχρονα όμως είναι και παγκόσμια μορφή της ερευνητικής δημοσιογραφίας.

Η πορεία του Wikileaks φανερώνει μία διάχυτη σύγκρουση ανάμεσα στα κράτη και την παγκόσμια δημοκρατική κοινωνία.

Από τη μία, τα κράτη επιχειρούν να διατηρούν έξω και πέρα από τον δημοκρατικό έλεγχο τη δράση των στρατών και των μυστικών υπηρεσιών εντός και εκτός των συνόρων τους. Από την άλλη, οι κοινωνίες απαιτούν την πλήρη λογοδοσία των μηχανισμών αυτών. Η δράση του Wikileaks όχι μόνο ανέδειξε αυτή τη σύγκρουση αλλά έγειρε για ένα ικανό διάστημα την πλάστιγγα της πάλης υπέρ μας.

Η καταστολή, που επακολούθησε, ανέδειξε την πραγματική φύση των κρατών. Απογυμνωμένα από τις κοινωνικές κατακτήσεις, τα κράτη δεν είναι τίποτε άλλο από αχαλίνωτες δικτατορίες πάνω στις κοινωνίες για τη διαιώνιση της κυρίαρχης εξουσίας του κεφαλαίου. Όταν η δημοκρατία απαιτεί τον κοινωνικό έλεγχο του στενού πυρήνα τους, η βαθύτερη αυτή ουσία αναδύεται απροκάλυπτη μέσα από την απόλυτη σύμπνοια και συνεργασία τους.

Το Wikileaks άνοιξε την πόρτα σε μια εποχή χωρίς επιστροφή, όπου ουδέν για την εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου δεν

είναι κρυπτόν υπό του διαδικτύου. Στην καταστολή πάνω στους διεθνείς whistleblowers και στον Assange παρακολουθούμε τους σπασμωδικούς ρόγχους θανάτου του κόσμου τους, που χάνεται. Είναι όμως θέμα αλληλεγγύης να υπερασπίσουμε τους δικούς μας ανθρώπους απέναντι στις μηχανές τους.

Περαιτέρω, οι Assange, Manning, Snowden μας δίνουν ένα παράδειγμα με την προσωπική στάση τους. Όπως έγραψε κάποτε ο Howard Zinn, «ιστορικά, τα πιο τρομακτικά εγκλήματα – πόλεμοι, γενοκτονίες και σκλαβιά – ήταν αποτέλεσμα, όχι ανυπακοής, αλλά υπακοής στους νόμους […] η διαμαρτυρία πέρα από τον νόμο δεν συνιστά παρέκκλιση από την δημοκρατία, αλλά είναι απολύτως αναγκαία για την πραγμάτωσή της».

Απώτερος στόχος μας πρέπει να είναι να πολλαπλασιάσουμε τους Assange, Manning, Snowden και να καταστούμε πραγματική απειλή.

Ομιλία Assange στο 5ο BFEST:

https://vimeo.com/168491528

Fake News: «Imprimatur και Ιεροί Λογοκριτές» | B-FEST 7 (Βίντεο)

«Imprimatur και Ιεροί Λογοκριτές» | Γιατί τα Μέσα που δημιουργούν τα fake news κηρύσσουν σταυροφορίες εναντίον τους; Παρακάτω το βίντεο της εκδήλωσης που έλαβε χώρα στις 26 Μαϊου 2018 στα πλαίσια του B-FEST 7.

Εισηγήσεις:

Μαρίνα Μεϊντάνη (Ασύνταχτος Τύπος)
Λουκάς Σταμέλλος (omniatv)
Γιώργος Παπαχριστοδούλου (περ. Βαβυλωνία)
+ προβολή βίντεο, γραφικών & ντοκουμέντων

[youtube id="oOifAPcwuew"]

Η ΕΡΤ στα Τρία Πέντε Πηγάδια

Παναγιώτης Κούστας

Πέντε χρόνια από το “Διάγγελμα Κεδίκογλου” και τρία από την “Επαναλειτουργία” η ΕΡΤ κουτρουβαλάει σαν άσχετος σκιέρ σε δύσκολη πίστα χιονοδρομικού κέντρου. Και δεν φτάνει που τραυματίζεται καθημερινά η ίδια, παρασύρει μαζί της -στη χιονοστοιβάδα που δημιουργεί- οποιαδήποτε ελπίδα υπήρξε για μια διαφορετική προσέγγιση του ρόλου των ΜΜΕ στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Ο διάλογος που άνοιξε την 11η Ιουνίου του 2013 πνίγηκε -σαν ανεπιθύμητο κουτάβι- στον κουβά των διοικήσεων από “τα σπλάχνα της” και τα προβληματικά χαρακτηριστικά της ανθρωπογεωγραφίας της, για τα οποία κανείς δεν θέλει να μιλήσει. Και φυσικά δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι η

όποια παραγωγή περιεχομένου στην ΕΡΤ (Α.Ε.) σήμερα δεν γίνεται "υπό την σκέπη" της εγκατεστημένης συνδιοίκησης της Αγίας Παρασκευής, αλλά ενάντια σε αυτήν και κόντρα στις "ντιρεκτίβες" της.

Ανοίγω εδώ μια απαραίτητη παρένθεση. Το δίχρονο του αγώνα (11 Ιουνίου 2013 – 11 Ιουνίου 2015) φόρτωσε πάρα πολλούς σκελετούς στις ντουλάπες των "αγωνιστών" συμμετεχόντων, των "καταθλιπτικών" απόντων και των "νομιμοφρόνων" ΔΤ-ΝΕΡΙΤών. Συνειδητά δεν θα αναφερθώ σ' αυτό το κείμενο σε κανέναν από αυτούς τους σκελετούς, αφού διεκδικώ από την πρώτη μέρα της "επαναλειτουργίας" τη δημιουργία μιας *ευρείας απολογιστικής συνέλευσης* για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Είναι αξιοσημείωτο ότι τρία χρόνια μετά, ακόμα κι η *ιδέα μιας τέτοιας συνέλευσης* εξακολουθεί να καταστέλλεται αποτελεσματικά, ενώ το "Μνημείο" στήθηκε από πέρσι στο προαύλιο του Ραδιομεγάρου και το "Μουσείο του Αγώνα" προετοιμάζεται, αν πιστέψουμε την ευχή-προαναγγελία στο "επίσημο μπλογκ" της ΠΟΣΠΕΡΤ.

Η εγκατάσταση μιας ελεγχόμενης κυρίαρχης αφήγησης είναι ζωτικής σημασίας για πολλούς "καριερίστες" κι αν αυτή η κυρίαρχη αφήγηση βιάζει την αλήθεια, τόσο το χειρότερο για την αλήθεια. Για να κλείνουμε όμως αυτή την παρένθεση, αισθάνομαι υποχρεωμένος να απαντήσω στο δήθεν σοβαρότερο επιχείρημα ενάντια στον απολογισμό. Που έχει εκφραστεί και από πρόσωπα που εκτιμώ -όπως η Ειρήνη Φωτέλλη- και συνοψίζεται στο ότι δεν υπάρχει λόγος να γίνει απολογισμός αφού "ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι την ΕΡΤ που θέλουμε". Λες και το να εξετάσουμε πόσα από τα ζητούμενα του αγώνα εκπληρώθηκαν -όπως επίσης τα πώς και τα γιατί αυτής της "εν μέρει νίκης"- αντί να ξεκαθαρίσει, θα συσκοτίσει την στοχοθεσία του συνεχιζόμενου αγώνα. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να επιχειρηματολογήσω παραπάνω ως προς την αστειότητα αυτής της θέσης, αφού στα τρία χρόνια που διανύσαμε έχει περίτρανα αποδειχθεί πόση ζημιά έχει ήδη κάνει η έλλειψη απολογισμού ή η προσχηματική του χρήση, όπως στο πρόσφατο Συνέδριο της ΠΟΣΠΕΡΤ στο οποίο ψηφίστηκαν δύο "απολογισμοί"

που δεν δημοσιοποιήθηκαν ποτέ.

Τρία από τα Πέντε πηγάδια, λοιπόν για να τα βυθομετρήσουμε…

Η Κόπωση του Ανθρώπινου Δυναμικού

Από την αρχική δημοσίευση του νομοσχεδίου μέχρι την τελική του έγκριση από τη Βουλή ως Νόμου 4324/2015 ελάχιστα πράγματα διορθώθηκαν και σε πεδία που ήταν ουσιαστικά ασήμαντα ή καθαρά συντεχνιακής λογικής. Η εμπειρία της αυτοδιαχείρισης εξοβελίστηκε -παρά τις προγραμματικές δεσμεύσεις– και η παντοδυναμία του Διευθύνοντος Συμβούλου κατοχυρώθηκε. Το ιδιοκτησιακό καθεστώς της ΕΡΤ Α.Ε. -ως συνέχεια της ΝΕΡΙΤ- δεν συνάντησε καμιά αντιπρόταση ή μαχητική αντίσταση. Η ιδέα του κοινωνικού ελέγχου δεν τέθηκε καν στη διαβούλευση ως θέμα, παρά τα κείμενα που είχαν υιοθετηθεί κατά καιρούς από τους "αγωνιζόμενους εργαζόμενους". Στην ηλεκτρονική διαβούλευση του νομοσχεδίου κατατέθηκε μόνο το συνδιαμορφωμένο Κείμενο των Αλληλέγγυων Ακροατριών/Ακροατών, που μετέφερε τις θέσεις επί του "πλέγματος" ΕΡΤ όσων προσώπων το υπέγραψαν. το οποίο φυσικά αγνοήθηκε πλήρως.

Γιατί αλήθεια δέχτηκαν άνθρωποι που διατείνονταν ότι άλλαξαν οι συνειδήσεις τους και ως προς την εργασία τους και ως προς τον ρόλο της ΕΡΤ να επιστρέψουν σε ένα ασφυκτικό και αναχρονιστικό θεσμικό πλαίσιο μετά από ένα "νικηφόρο αγώνα";

Η απάντηση δόθηκε συντονισμένα -σαν να την έβγαζες με καρμπόν- από όλους τους "εκπροσώπους" που μέτρησαν την "δυναμική". Αφορούσε την "κόπωση του αγώνα και την επιθυμία των εργαζομένων να επιστρέψουν στην δουλειά τους". Και στην μισθολογική ασφάλεια, θα προσθέσω…
Αξίζει εδώ να αναφέρω επίσης τις συμπληρωματικές εκτιμήσεις ότι "μπορούν να γίνουν θεσμικές αλλαγές στην συνέχεια" αλλά και τον τρόμο απέναντι σε συλλογικές διαδικασίες αποφασιστικού χαρακτήρα με το επιχείρημα ότι "οι ΝΕΡΙΤες και οι 'εξαφανισμένοι' είναι περισσότεροι από εμάς".

Το “τυράκι” Τσακνή και η γνωστή σε όλους ακαταλληλότητα Ταγματάρχη

Με τον Νόμο 4324 να είναι αυτός που κατέληξε να ψηφιστεί δεν είναι τυχαίο ότι αρκετοί σοβαροί άνθρωποι αρνήθηκαν τις κρούσεις που τους έγιναν να αναλάβουν την θέση του Προέδρου στο Δ.Σ. της “αναβιωμένης” ΕΡΤ, ιδίως μετά την διαρροή της υποψηφιότητας Λάμπη Ταγματάρχη για την θέση του Διευθύνοντος Συμβούλου. Δεν είμαι σε θέση να εκτιμήσω με βάση ποιες διαβεβαιώσεις ανέλαβε να συμπληρώσει το κορυφαίο ντουέτο της ΕΡΤ ο κ. Διονύσης Τσακνής, αφού ουδέποτε έχω συναντηθεί μαζί του σε μικρότερη απόσταση από αυτήν που χωρίζει τη σκηνή από το ακροατήριο. Μπορώ μόνο να επισημάνω -προς χάριν της απλής λογικής παρατήρησης- ότι συγκριτικά με το διάδοχο σχήμα Κωστόπουλου-Λεοντή, το σχήμα Ταγματάρχη-Τσακνή εμφάνιζε *κάποια μη θεσμοθετημένα στοιχεία δυαρχίας* που απουσιάζουν παντελώς από το σημερινό ντουέτο -δυστυχώς μαζί με *άλλα δείγματα οποιασδήποτε ζωτικής δραστηριότητας*. Άρα μπορώ να υποθέσω ότι κάποιες εγγυήσεις είχε λάβει και, μέχρι ένα χρονικό σημείο τουλάχιστον, αυτές οι εγγυήσεις φαίνεται να τηρήθηκαν.

Κι έτσι φτάνουμε στην Επιτροπή θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής στην οποία εξετάζονται οι υποψήφιοι ως προς την καταλληλότητά τους. Τηλεοπτικά η εξέταση “φέρνει νούμερα” για το Κανάλι της Βουλής, αφού η Ζωή Κωνσταντοπούλου φαίνεται να “στριμώχνει άγρια” τον Λάμπη Ταγματάρχη. Επί της ουσίας όμως, ούτε αυτή τον φέρνει αντιμέτωπο με την λογοκρισία για την οποία φέρει την απόλυτη ευθύνη κατά την διάρκεια της παρέμβασης των φοιτητών των υπό κατάληψη πανεπιστημιακών σχολών στην ΕΡΤ το 2011. Το “περιστατικό” φυσικά τον καθιστά *απολύτως ακατάλληλο* για την θέση του Διευθύνοντος Συμβούλου, όμως μυστηριωδώς δεν το αναφέρει κανείς κι όχι μόνο μέσα στην Επιτροπή. Ούτε η ΠΟΕΣΥ, ούτε η ΕΣΗΕΑ, ούτε φυσικά η ΠΟΣΠΕΡΤ -ενώ μέλη τους είναι γνώστες του “συμβάντος” ως αυτόπτες μάρτυρες- δεν επισημαίνουν την *τραγική αντίφαση* της τοποθέτησης ενός ανθρώπου που έχει ήδη αθετήσει τον λόγο του στην θέση του “θεματοφύλακα” της ανεξαρτησίας της ΕΡΤ.

Πού είναι η “Συμφωνία Αρχών” οέο;

Οι κ.κ. Λάμπης Ταγματάρχης και Διονύσης Τσακνής, συναντούν τον Αλέξη Τσίπρα στο Μέγαρο Μαξίμου. Ο πρωθυπουργός αναφέρεται ξεκάθαρα στη “Συμφωνία Αρχών” που περιέχεται στο Νόμο. “Αναμένω άμεσα να ετοιμάσετε τη Συμφωνία Αρχών που προβλέπει ο νέος νόμος, συμφωνία που θα σας θωρακίζει από οποιαδήποτε απόπειρα «εργαλειοποίησης»”. Η Συμφωνία αυτή δεν είναι αναρτημένη πουθενά -κατά συνέπεια μάλλον δεν έχει υπογραφεί ποτέ- ούτε κανείς την ξαναθυμάται από τότε ή την αναφέρει πουθενά. Για να μην δημιουργούνται εντυπώσεις, αν για να συνταχθεί μια τέτοια συμφωνία προβλεπόταν έγκριση του ΕΣΡ ή διαβούλευση μαζί του, η καθυστέρηση είναι μόνο(!) ενάμισης χρόνος. Αν πάλι όχι, τρία χρονάκια κλείσανε και άσπρο καπνό δεν έχουμε δει…

Η “επιστροφή στην ομαλότητα” και το “σπάσιμο του τσαμπουκά”

11 Ιουνίου 2015. Το σήμα της ΝΕΡΙΤ (ή της “Νεροτσουλήθρας” όπως εύστοχα είχε παρατηρήσει κάποιος όταν πρωτοεμφανίστηκε στις οθόνες το λογότυπό της) εξαφανίζεται για να αντικατασταθεί από το σήμα της ΕΡΤ σε ολόκληρη την επικράτεια στις έξι το πρωί. Όχι ακριβώς σε ολόκληρη όμως, αφού η τηλεόραση της ΕΡΤ3 παραμένει εκτός, λόγω ενός τεχνικού προβλήματος το οποίο επικαλείται η Διοίκηση. Το γεγονός ότι ψηφιακό σήμα της ΕΡΤ3 την ίδια εποχή φτάνει στο στούντιο του ERTopen, ακριβώς απέναντι από το Ραδιομέγαρο, καθιστά κάπως προβληματικό αυτό το επιχείρημα. Το γεγονός ότι σε αντίθεση με την Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη ποτέ δεν λειτούργησε το μόρφωμα της ΝΕΡΙΤ, όπως επίσης και το ότι η τηλεόραση της ΕΡΤ3 περιέχει εκπομπές αλληλέγγυων, μάλλον γέρνει τις πιθανότητες προς την “επίδειξη ισχύος” και το “σπάσιμο του τσαμπουκά”. Μέχρι να “λυθεί” το τεχνικό πρόβλημα, έχει “λυθεί” και το θέμα των αλληλέγγυων τηλεοπτικών εκπομπών. Έχουν πάρει πόδι, μαζί με τα σποτ των συλλογικοτήτων αγώνα (ΒΙΟΜΕ, απεργοί Coca-Cola, κλπ) ενώ στο ενδιάμεσο το Δελτίο Καιρού με τον Σάκη Αρναούτογλου

παράγεται στη θεσσαλονίκη με αλληλέγγυους τεχνικούς, εν γνώσει του κ. Λάμπη Ταγματάρχη.

Στον αντίποδα, ο 102 FM καταφέρνει -μετά από μια μικρή διακοπή- να επαναφέρει την εκπομπή του Αλέξη Δερμεντζόγλου "καλύπτοντάς" τον με παραγωγούς που εμφανίζονται να τον έχουν ως μόνιμο καλεσμένο.

Στις 11 Ιουνίου 2015 επαναλειτουργούν και οι 19 περιφερειακοί σταθμοί, παρά τις "φιλότιμες προσπάθειες" Ταγματάρχη να μην ανοίξουν όσοι δεν έχουν πλήρη οργανική σύνθεση υπαλλήλων της ΕΡΤ. Σε ορισμένους από αυτούς οι εκπομπές αλληλέγγυων αποχωρούν πριν την επαναλειτουργία, σε άλλους ενημερώνονται από τους εργαζόμενους ότι σταματάνε, σε κάποιους συνεχίζουν κάτω από το "ραντάρ". Στην πορεία σχεδόν σε όλους τους περιφερειακούς σταθμούς (και σίγουρα σε όσους το επιθυμούσαν) θα ενταχθούν νέες εκπομπές αλληλέγγυων/ακροατών με εφαρμογή του θεσμικού πλαισίου που υπήρχε πριν το Μαύρο και έφερε τον τίτλο "Κάνε την Εκπομπή σου". Πολύ γρήγορα, "ομπρέλλες" παραγωγών, ανάλογες με αυτές της θεσσαλονίκης, ανοίγουν στο Πρώτο Πρόγραμμα για εκπομπές αρχίζοντας με τον Δημήτρη Παπαχρήστο και συνεχίζοντας με το Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού, τον "Άλλο Άνθρωπο" και τον Ονήσιμο.

Η ελπίδα πεθαίνει γρήγορα και όχι τελευταία

Η προσπάθεια "αποκόλλησης" της ΕΡΤ από την κοινωνία και η αποτυχία δημιουργίας ενός "πυρήνα" ή ακόμα κι ενός χώρου ζύμωσης των διαφορετικών απόψεων στην "αναβιωμένη" ΕΡΤ, γίνεται εμφανής από την αρχή της "επαναλειτουργίας" και παγιώνεται στη συνέχεια. Πάρα πολλά πράγματα μπορούν να ειπωθούν ως προς τις αιτίες, αλλά ανατρέχοντας σε συζητήσεις με πρόσωπα αξίζει να μεταφέρω μερικές φράσεις, όπως ακριβώς ειπώθηκαν στα τρία πηγάδια:

1. Θέλω να γυρίσω μέσα και να μην μιλάω σε κανέναν.
2. Θέλω να γυρίσω μέσα και να γαμήσω τους "προδότες".

3. Δεν μπορώ να διαγράψω συναδέλφους που δουλεύαμε μαζί τόσα χρόνια, επειδή μας πούλησαν τα δύο του αγώνα.
4. Δεν έχουμε κανένα λόγο να καλέσουμε την κοινωνία στις 11 (Ιουνίου 2015).
5. Ο Νόμος είναι σκατά, αλλά υπάρχουν δυνάμεις στο ΣΥΡΙΖΑ που δεν συμφωνούν, άρα πρέπει να αναλάβουμε θέσεις ευθύνης γιατί αλλιώς θα τις πάρουν οι ΔΤούδες και οι ΝΕΡΙΤες (προ Δημοψηφίσματος).
6. Έφυγαν οι δικοί μας, αλλά μπορούμε ακόμα να κάνουμε πράγματα (μετά το Δημοψήφισμα).
7. Όποιοι πιάνουν "καρέκλες" εξαργυρώνουν τον Αγώνα για πάρτη τους.
8. Υπάρχουν "κλίκες" που δουλεύουν μόνο για τις ίδιες.
9. Δεν ήταν όλοι οι αλληλέγγυοι ανιδιοτελείς.
10. Όπως παραδέχτηκε κι ο Τσίπρας, οι εργαζόμενοι ήταν που άνοιξαν την ΕΡΤ (#not @2015 but #sure @2016)
11. Δηλαδή εσύ είσαι (εσείς είσαστε) η κοινωνία;
12. Τώρα που άνοιξε η ΕΡΤ είμαστε όλοι μια οικογένεια (κυρίως κοντά σε εσωτερικές εκλογές κάθε είδους)
13. Τι πυρήνα μου λες; Εκεί που είμαι, δεν μιλάμε μεταξύ μας.
14. Τι φταίω εγώ για αυτά που κάνει η (γίνονται στην) ΕΡΤ; Εγώ… (από πολλά πρόσωπα και με διαφορετικές συνέχειες της φράσης)
15. Δεν θα τους χαρίσουμε το σωματείο (την ομοσπονδία) επειδή ο…
16. Δεν μας συμφέρει να κάνουμε συνελεύσεις με αυτό το συσχετισμό.
17. Τις είδαμε και τις συνελευσεις που καταλήξανε!
18. Ο/Η φίλος/ φίλη σου (για άλλο πρόσωπο κάθε φορά) τότε έλεγε/έκανε/παίρνει/έπαιρνε…
19. Να δώσουμε 3 ευρώ (το ισόποσο του ανταποδοτικού τέλους) στους αλληλέγγυους να μας αφήσουν ήσυχους!
20. Εγώ δεν είχα μπαμπά (μαμά) στην ΕΡΤ.

Η “απομάγευση” και η θεσμικοποίηση

Σε όλο το διάστημα της “λειτουργικής κατάληψης” του Ραδιομεγάρου το προαύλιό του, τα προαύλια πολλών περιφερειακών σταθμών αλλά και το πεζοδρόμιο της Αγγελάκη μπροστά στον 102 FM, μετατράπηκαν σε πραγματικούς δημόσιους χώρους.

Από το πρώτο κιόλας καλοκαίρι της “επαναλειτουργίας” η Διοίκηση φρόντισε να “απομαγεύσει” το stage του Αγώνα, στο πρόγραμμα τού οποίου αρχικά κυριαρχούσε το προσωπικό της ΕΡΤ (Μουσικά Σύνολα και σχήματα που διατηρούσαν οι εργαζόμενοί της) αλλά στη συνέχεια προχώρησε με ανοιχτές συμμετοχές που έφτασαν σε απίστευτο εύρος. Αυτο το αυτοοργανωμένο εγχείρημα αντικαταστάθηκε από το SummERTime με “συνεργάτη” το Δήμο Αγίας Παρασκευής. Λίγα από τα αλληλέγγυα σχήματα εμφανίστηκαν και στο “επίσημο” πρόγραμμα. Τα Μεθυσμένα Ξωτικά και οι Αδέσποτες Σκύλες είχαν προκαλέσει σοβαρή αμηχανία στους ΕΡΤικούς ακόμα και στην “επαναστατική περίοδο”, οπότε μάλλον δύσκολα θα τα πρότεινε κανείς για το SummERTime.

Μια ανάλογη διαδρομή ακολούθησε και το θερινό σινεμά της ΕΡΤ3 που ξεκίνησε στο πεζοδρόμιο της Αγγελάκη. Όμως εδώ διασώθηκαν αρκετά αρχικά χαρακτηριστικά αφού η επιλογή του υλικού των προβολών παρέμεινε στα χέρια του ανθρώπου που το ξεκίνησε. Μόνο κάποια στοιχεία εμβρυακής αυτοοργάνωσης μοιάζουν να χάθηκαν όταν μπήκε υπό την “αιγίδα” της Διοικούσας Επιτροπής, όπως τουλάχιστον αναφέρουν μερικά μέλη “εξ αποστάσεως” της Λέσχης.

Ένα ακόμη ζήτημα που σχετίζεται με την “απομάγευση” αλλά συνδέεται επίσης και με την “κυρίαρχη αφήγηση” που αναφέρω

στην εισαγωγή είναι η κατοχή του υλικού του δίχρονου αγώνα (βίντεο και ηχητικά αρχεία) από την ΠΟΣΠΕΡΤ -κατά δήλωση του κ. Δημήτρη Κούνη, πρώην Ταμία και νυν Γενικού Γραμματέα της ομοσπονδίας. Το γεγονός ότι αυτό το υλικό έχει παραχθεί κάτω από πρωτοφανείς ιστορικές συνθήκες που έχουν ως συνέπεια να είναι τρομακτικά δύσκολο να οριστούν τα δικαιώματα που φέρει (πνευματικά, μηχανικά, αλλά ακόμα και ηθικά) το καθιστούν ιδανικό για άδεια public domain. Φυσικά, υπάρχει πρόβλημα με την μουσική που χρησιμοποιήθηκε (τουλάχιστον στο ραδιόφωνο) αφού διέπεται από αδειοδότηση "της αγοράς" στο συντριπτικό της μέρος. Σε κάθε περίπτωση μεγάλο τμήμα του "αγωνιστικού-πειρατικού-μη αμοιβόμενου" προγράμματος είναι αναρτημένο σκόρπιο στο διαδίκτυο και μέχρι σήμερα παραμένει προσβάσιμο χωρίς κανένα περιορισμό. Θα έχει όμως πολύ μεγάλο νομικό ενδιαφέρον οποιαδήποτε απόπειρα περιορισμού του, είτε στο πλαίσιο του "Μουσείου του Αγώνα", είτε σε οποιαδήποτε άλλη χρήση του στο μέλλον.

Η πρόθεση της "απομάγευσης" εκφράστηκε ήδη από την πρώτη μέρα, εκτός από την διοίκηση και από την ομοσπονδία. Όταν προσπάθησε να συμπεριλάβει στο θρησκευτικό μνημόσυνο που έστησε για τους νεκρούς του αγώνα, τον δεδηλωμένα άθεο Αχιλλέα Παναγούλη που είχαμε αποχαιρετήσει με πολιτική κηδεία. Εδώ δεν υπήρξε καμιά "θεσμικοποίηση", αρκούσε απλώς η πλαστογράφηση της ταυτότητάς του, για να "ταιριάξει" σε ένα σώου της συνδικαλιστικής ηγεσίας -που γινόταν πλάι στο σώου της διοίκησης- την μέρα που "δοξαζόταν" στο προαύλιο μια "νεκρανάσταση" – θρίαμβος των αντιπροσώπων. Το γεγονός ότι τρία χρόνια μετά την "επαναλειτουργία" καμία βοήθεια δεν έχει δοθεί στους ανθρώπους που ανέλαβαν να ολοκληρώσουν το ντοκιμαντέρ που άφησε στη μέση των γυρισμάτων ο Αχιλλέας -και αφορά τα Τσιμέντα Χαλκίδας και τον αγώνα των εργαζομένων εκεί- δείχνει απλώς ότι για τους ανθρώπους της ΕΡΤ "καλός αλληλέγγυος δεν είναι ο νεκρός αλληλέγγυος, αλλά ο νεκρός αλληλέγγυος που κόβεται και ράβεται στα μέτρα μας κάθε φορά".

Η εσωτερική σύγκρουση και η μη επίλυσή της

Με καθαρά καπιταλιστικούς όρους, θα περίμενε κανείς από οποιαδήποτε διοίκηση εταιρείας της οποίας οι εργαζόμενοι έχουν βιώσει από διαφορετικές έως και μετωπικά συγκρουόμενες εμπειρίες, κατά το πρόσφατο διάστημα των δύο προηγούμενων χρόνων (2013-2015), να τους διαθέσει αμέσως -ή και να επιβάλλει- ψυχολόγους εργασίας και προγράμματα αποκατάστασης των σχέσεων εμπιστοσύνης στις δομές της. Και πριν αρχίσει κανείς να αναφέρει το κόστος, ας αναλογιστεί την σπανιότητα του φαινομένου στην Ιστορία των ΜΜΕ και κατά συνέπεια το ερευνητικό ενδιαφέρον που προέκυπτε για τα τμήματα ψυχολογίας των δημόσιων πανεπιστημίων ολόκληρης της Ευρώπης. Από όσο γνωρίζω, καμιά ενέργεια αποκατάστασης αυτής της βλάβης δεν έγινε ποτέ, ούτε ζητήθηκε/προτάθηκε οτιδήποτε σχετικό από κανένα συνδικαλιστικό φορέα που δραστηριοποιείται ή και σχετίζεται με την ΕΡΤ.

Αντίθετα ακόμα και ζητήματα "διαίρει και βασίλευε" που βρέθηκαν να αμβλύνονται κατά την διάρκεια του κοινού αγώνα (όπως το αιώνιο ρήγμα μεταξύ δημοσιογράφων και τεχνικών/διοικητικών στο "μαγαζί") μοχλεύθηκαν με την "επαναλειτουργία" και εξακολουθούν να αναμοχλεύονται μέχρι σήμερα με διάφορους τρόπους και για διαφορετικά συμφέροντα. Η εμφάνιση της "Ένωσης Εργαζομένων ΕΡΤ" και η στελέχωσή της από πολύ γνωστά πρόσωπα της ΔΤ-ΝΕΡΙΤ, έδωσε την χαριστική βολή στην πιθανότητα δημιουργίας ενός πραγματικά ανεξάρτητου και αυτοργανωμένου σωματείου βάσης των εργαζομένων στην ΕΡΤ προς μεγάλη χαρά των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών οργάνων. Το "όλοι εναντίον όλων κι ο καθένας για την πάρτη του" είναι σήμερα μια κυρίαρχη πραγματικότητα στο εσωτερικό των δομών της ΕΡΤ, είτε στα "συνδικαλισμένα" είτε στα "αποστασιοποιημένα" εργαζόμενα άτομα, γεγονός που σχετίζεται άμεσα και με την ανθρωπογεωγραφία τους με την οποία θα ασχοληθώ παρακάτω.

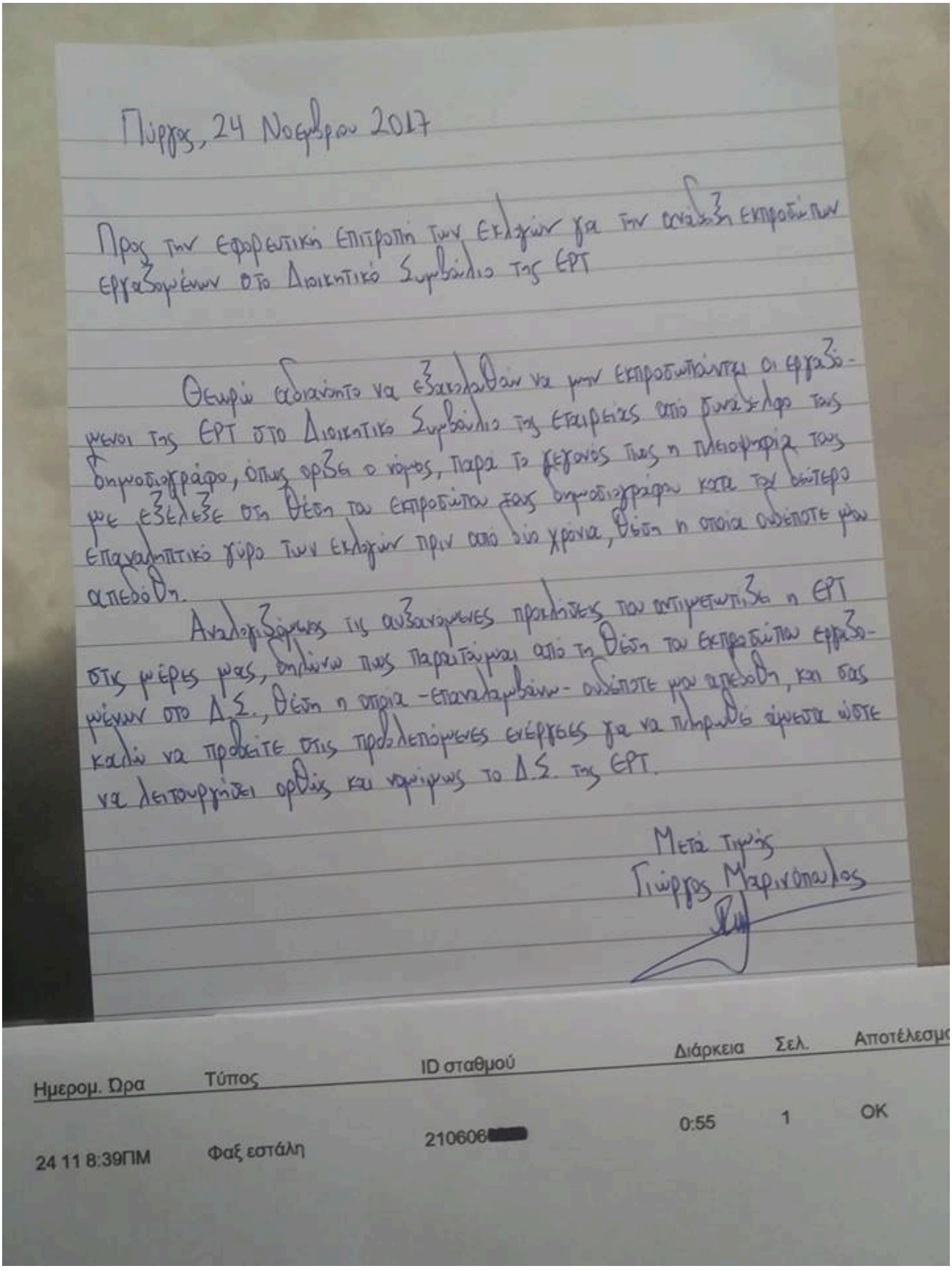
Η μη απόδοση ευθυνών για τα οικονομικά εγκλήματα ΔΤ, ΝΕΡΙΤ & Digea

Κατά τη σύντομη λειτουργία της ΔΤ διαπράχθηκαν οικονομικά εγκλήματα που θα έπρεπε να οδηγηθούν στον Εισαγγελέα, αλλά προτιμήθηκε να πάνε σε αμνήστευση. Για τη ΝΕΡΙΤ κανείς δεν φαίνεται να ξέρει τι έχει πραγματικά συμβεί με τη διαχείρισή της, ούτε αν αυτή "ξεπλύθηκε" μέσω της εταιρικής συνέχειας που της πρόσφερε η "επαναλειτουργία" με τον συγκεκριμένο Νόμο. Εύλογο παραμένει το ερώτημα αν θα υπάρξουν οποιεσδήποτε συνέπειες (από ακύρωση του διαγωνισμού έως απόδοση ευθυνών) για το "σικέ" που οδήγησε την Digea στη θέση του παρόχου ψηφιακού τηλεοπτικού σήματος χωρίς κανέναν ανταγωνιστή και με την χαμηλότερη τιμή που δόθηκε ποτέ στον πολιτισμένο κόσμο.

Η εκπροσώπηση των εργαζομένων στο Δ.Σ. της ΕΡΤ

Το σήριαλ που ξεκίνησε στις 18 Νοεμβρίου του 2015 με τις κάλπες για την εκλογή δύο εκπροσώπων των εργαζομένων της ΕΡΤ στο Διοικητικό Συμβούλιο, είναι πολύ μεγάλο για να το μεταφέρω εδώ επεισόδιο προς επεισόδιο κι ακόμη δεν έχει τελειώσει. Έχει μέσα τα πάντα. Πρώτο γύρο, εξώδικο της ΠΟΕΣΥ, δεύτερο γύρο, επανακαταμέτρηση των ψηφοδελτίων (μερικές μέρες μετά και χωρίς την παρουσία των υποψηφίων), τοποθέτηση ενός εκπροσώπου στο Δ.Σ. (του Αριστοτέλη Μεταξά – καμεραμάν) και άρνηση της εφορευτικής να τοποθετηθεί στο Δ.Σ. ο Γιώργος Μαρινόπουλος (δημοσιογράφος της ΕΡΤ στον Πύργο) που πλειοψήφισε στο δεύτερο γύρο, προαναγγελία τρίτου (!) γύρου, ένοχη σιωπή των Δημοσιογραφικών Ενώσεων, παραίτηση του Γ. Μαρινόπουλου -δύο χρόνια αργότερα- με κοινοποίηση επιστολής του στην εφορευτική επιτροπή, αλλά καμία ενέργεια απο αυτήν. Το σημαντικό είναι ότι στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΡΤ εξακολουθεί να υπάρχει μόνο ένας εκπρόσωπος των εργαζομένων αντί για δύο, άρα οι δημοσιογράφοι στερούνται εκπροσώπησης. Παραμένει ανοιχτό το ζήτημα προσβολής των αποφάσεων ενός Δ.Σ. που λειτουργεί τόσο

καιρό με μειωμένη σύνθεση, αλλά αυτό δεν φαίνεται να απασχολεί κανέναν.

Πύργος, 24 Νοεμβρίου 2017

Προς την Εφορευτική Επιτροπή των Εκλογών για την ανάδειξη εκπροσώπων εργαζομένων στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΡΤ

Θεωρώ αδιανόητο να εξακολουθούν να μην εκπροσωπούνται οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ στο Διοικητικό Συμβούλιο της εταιρείας από συνάδελφο της δημοσιογράφο, όπως ορίζει ο νόμος, παρά το γεγονός πως η πλειοψηφία τους με εξέλεξε στη θέση του εκπροσώπου μας δημοσιογράφου κατά την δεύτερο επαναληπτικό γύρο των εκλογών πριν από δύο χρόνια, θέση η οποία ουδέποτε μου απεδόθη.

Αναλαμβάνοντας τις αυξανόμενες προκλήσεις που αντιμετωπίζει η ΕΡΤ στις μέρες μας, σημαίνω πως παραιτούμαι από τη θέση του εκπροσώπου εργαζομένων στο Δ.Σ., θέση η οποία -επαναλαμβάνω- ουδέποτε μου απεδόθη, και σας καλώ να προβείτε στις προβλεπόμενες ενέργειες για να πληρωθεί άμεσα ώστε να λειτουργήσει ορθώς και νομίμως το Δ.Σ. της ΕΡΤ.

Μετά τιμής
Γιώργος Μαρινόπουλος

Ημερομ. Ώρα	Τύπος	ID σταθμού	Διάρκεια	Σελ.	Αποτέλεσμ
24 11 8:39ΠΜ	Φαξ εστάλη	210606[redacted]	0:55	1	OK

Τα “μικρά μαύρα” είναι σαν εγκεφαλικά που δεν χρήζουν νοσηλείας

Κατά σειρά το πρώτο μαύρο στην “νέα εποχή” πέφτει για να μην πραγματοποιηθεί η παρέμβαση του Ρουβίκωνα στο εορταστικό δελτίο ειδήσεων για τα 50 χρόνια εκπομπής τηλεοπτικού σήματος με παρουσιαστή τον Πάνο Χαρίτο και καλεσμένη τη Λιάνα Κανέλλη.

Ακολουθεί η απεργοσπασία κατά την διάρκεια της ΔΕΘ και η παντελώς “άκυρη” -κατά την προσωπική μου άποψη- παρέμβαση της ΛΑ.Ε. στην ΕΡΤ 3 που ακολουθείται από ακόμη πιο “άκυρη” αντιμετώπιση. Στη Θεσσαλονίκη έχουμε ακόμη την εκ των υστέρων αντίδραση σε μια παρέμβαση για τους πολιτικούς κρατούμενους από συλλογικότητες της πόλης που έγινε στον 102 FM απρόσκοπτα και ολοκληρώθηκε κανονικά, αλλά εμφανίστηκε ως “χρήση βίας” στην ανακοίνωση της Διοίκησης, ενώ οι εργαζόμενοι δέχτηκαν απειλές και αναγγελία “μέτρων τάξης” με τοποθέτηση θωρακισμένης πόρτας στον σταθμό, η οποία ακόμα δεν έχει υλοποιηθεί.

Με απειλές για πειθαρχικά που διέρρευσαν από την πλευρά της ομοσπονδίας(!) ολοκληρώθηκε και το Μαύρο στην ΕΡΤ Χανίων τον Νοέμβριο του 2017 κατά των εκπομπών αλληλέγγυων ακροατών/τριων που είχε μια ενδιαφέρουσα διασύνδεση και με τα γεγονότα στην ERTopen που ακολούθησαν.

Η ERTopen στη “νέα εποχή”

Σε πρόσφατο δικόγραφο του οποίου έλαβα γνώση η ERTopen αναφέρεται ως “ο διαδικτυακός σταθμός της ΠΟΣΠΕΡΤ” από τον Πρόεδρό της, κ. Παναγιώτη Καλφαγιάννη. Και πιθανώς σήμερα να είναι, δεν έχω κανένα τρόπο να το ελέγξω και μηδενική διάθεση να το πράξω. Μπορώ όμως να βεβαιώσω -και όχι μόνος μου, ευτυχώς- ότι στο διάστημα του αγώνα δεν ήταν καθόλου έτσι. Δεν θα επαναλάβω την θέση μου για το εγχείρημα μετά την “επαναλειτουργία” της ΕΡΤ, είναι καταγεγραμμένη από το 2015. Αξίζει να προσθέσω μόνο ότι η λογοκρισία κατά του Γιώργου

Μουργή με αφορμή το τελευταίο χρονικά μικρό μαύρο στα Χανιά και όσα ακολούθησαν ανέδειξαν όλες τις παθογένειες της ιδιότυπης "ιδιοκτησίας" της, ενώ άνοιξαν και πάλι τα ζητήματα της συχνότητας, του πόμπου και της κατοχής του υλικού της κατά την διάρκεια του αγώνα. Ακόμα ανέδειξαν "διπλές ταυτότητες" στελεχών της ΕΡΤ που άλλα καπέλα φοράνε ως διευθυντικά στελέχη της ΕΡΤ Α.Ε. κι άλλα ως μέλη της "συνέλευσης" της ΕΡΤopen.

Η ΚΥΑ έχει κέρατα

Κανείς δεν ξέρει σε ποιο συρτάρι Υπουργείου βρίσκεται και ποιος κρατάει εκεί την Κοινή Υπουργική Απόφαση που αποκαθιστά και συμψηφίζει το οικονομικό χάος που δημιούργησε το Μαύρο ως προς τους εργαζομένους. Αυτό που είναι δεδομένο είναι ότι αρκετός κόσμος εντός της ΕΡΤ την περιμένει "πως και πως" αφού είναι να παίρνει λεφτά όταν εμφανιστεί, αλλά υπάρχουν αρκετοί που δεν θέλουν με τίποτα να σκάσει γιατί πρέπει να επιστρέψουν χρήματα που έχουν ήδη πάρει ως αποζημιώσεις, δεδουλευμένα στην ΔΤ/ΝΕΡΙΤ, κλπ.

Το γεγονός ότι η ΚΥΑ (μάλλον) είναι δημοσιονομικά ουδέτερη, αφού πρακτικά ό,τι είναι να δώσει σε κάποιους θα τα πάρει από κάποιους άλλους, δεν εξηγεί την καθυστέρηση που παρατηρείται. Από πολλούς όμως η καθυστέρηση ερμηνεύεται ως "χάρη" κάποιου είδους. Πριν από μερικούς μήνες η ΠΟΣΠΕΡΤ "έριξε στο τραπέζι" μια πρόταση για εθελοντική ένταξη στην διαδικασία, πράγμα που σημαίνει σημαντική δημοσιονομική επιβάρυνση και δεν υπάρχει περίπτωση να υλοποιηθεί. Η καθυστέρηση της ΚΥΑ διατηρεί τον διχασμό των εργαζομένων της ΕΡΤ σε πριν και μετά το "Διάταγμα Παυλόπουλου" και χρησιμοποιείται ανάλογα κάθε φορά.

Η παρωδία του "κοινωνικού ελέγχου"

Μετά από τέσσερις τηλεοπτικές εκπομπές που ξεκίνησαν το 2015 και τις μηνιαίες ολομέλειες που αναρτώνται μόνο στο διαδίκτυο η παρωδία των Συμβουλίων Κοινωνικού Ελέγχου έχει γίνει καταφανής. Κατ' αρχήν λειτουργούν μόνο δύο. Στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Η αναγγελία για ΣΚΕ ανά περιφέρεια δεν

υλοποιήθηκε ποτέ και κανείς δεν φαίνεται διατεθειμένος να τα πραγματοποιήσει, ιδίως με το πλαίσιο να έρχεται "καπέλο" από την Αθήνα -σύμφωνα με το Νόμο- και τα αποτελέσματα που έχουν ήδη φέρει αυτά που λειτουργούν. Αν κάποιος είναι αρκετά υπομονετικός για να παρακολουθήσει τα βίντεο των ολομελειών του ΣΚΕ Αθήνας θα ανακαλύψει πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Όπως συγκρούσεις μεταξύ φορεών, μεταξύ φορέων και κληρωτών, ολομέλειες με προβληματικές απαρτίες, καταγγελίες για μη τήρηση των ραντεβού που έχουν κλείσει οι επιτροπές με την Διοίκηση μετά από αιτήματα μηνών κλπ. Δεν είναι μόνο ότι τα ΣΚΕ έχουν συμβουλευτικό (και στην ουσία ούτε καν) χαρακτήρα, το κυριότερο πρόβλημά τους είναι ότι έχουν γίνει πάρα πολύ γρήγορα φυτώριο παραγόντων. Το ΣΚΕ Ειδήσεων της Αθήνας διατηρεί παράλληλα και εβδομαδιαία εκπομπή στο EPTopen, ενώ ο "υπεύθυνός" του κ. Νικόλαος Δημητρακόπουλος, διαγράφει συστηματικά σχόλια στο facebook σε ένα προφίλ που συνδέει άμεσα το ονοματεπώνυμό του με το ΣΚΕ Ειδήσεων. Το παράδειγμά του ακολούθησαν κι άλλοι από την "οργανική" ΕΡΤ στο διαδίκτυο -αλλά και στο εσωτερικό δίκτυο αλληλογραφίας της εταιρείας- άρα μπορούμε να θεωρήσουμε ότι άξιζει να μνημονευτεί γιατί άνοιξε ένα δρόμο…

Το Αν-οργανόγραμμα

Κάποιοι δεν κατάλαβαν ότι ζούμε στον 21ο αιώνα και μάλιστα ότι όπου να 'ναι μπαίνουμε στην τρίτη δεκαετία του, άρα τα παιδιά που δεν γεννήθηκαν στον 20ο σε λίγο θα έχουν ενηλικιωθεί. Και φυσικά δεν έχει απολύτως καμιά σημασία ποιος έφτιαξε αυτό το οργανόγραμμα (ο κ. Κωστόπουλος ή οποιοσδήποτε άλλος του το εισηγήθηκε) αφού βρωμάει από μακριά τεχνοφοβία και έλλειψη κάθε επαφής με την πραγματικότητα. Δεν ξέρω αν θα ικανοποιήσει πελατειακά τον ήδη γερασμένο πληθυσμό εργαζομένων της ΕΡΤ (Α.Ε.) , αλλά ούτε την παραγωγή περιεχομένου εξασφαλίζει, ούτε προάγει την δημιουργικότητα (όποια έχει απομείνει) των ΕΡΤικών. Η επικάλυψη αρμοδιοτήτων και η δομή των Διευθύνσεων θυμίζει φορντικό εργοστάσιο των αρχών του 20ου κι όχι δημόσιο οργανισμό παραγωγής ειδησεογραφικού, ψυχαγωγικού, πολιτιστικού

και εκπαιδευτικού περιεχομένου σε επαφή με την κοινωνία *όπως οφείλει* να είναι η ΕΡΤ. Στο τελευταίο *οφείλει* συμφωνούν λεκτικά και με ένα στόμα όλοι οι γραφειοκράτες (Διοίκηση, Εμπλεκόμενες Ομοσπονδίες, Ε.Ε.Ε και Πολιτικό Προσωπικό) όμως στην πράξη ούτε καν την ζωή δεν αφήνουν να δώσει τη λύση.

Η Ανθρωπογεωγραφία της ΕΡΤ

Ποιο είναι το ποσοστό νεόπτωχων στην ΕΡΤ; Πόσα σπίτια υπαλλήλων της είναι στο Νόμο Κατσέλη από πριν το Μαύρο και πόσα μπήκαν τα επίμαχα χρόνια; Και πώς στο διάολο γίνεται, ενώ ένα σημαντικό κομμάτι της τα φέρνει βόλτα δύσκολα, να παραμένει τόσο "ποζεράτο"; Ο καθωσπρεπισμός, η ανάθεση και η οσφυοκαμψία είναι -κατά την προσωπική μου εκτίμηση- τα χειρότερα χαρακτηριστικα της ανθρωπογεωγραφίας στην ΕΡΤ που συνοψίζονται σε μια ιδιότυπη "αστίλα". Ένα ακόμα προβληματικό χαρακτηριστικό είναι η ενδόμυχη γνώση ότι η δουλειά (στις περισσότερες ειδικότητες) είναι πολύ εύκολη πια κι όσο "εκδημοκρατίζεται" από τις νέες τεχνολογίες, τόσο περισσότερο αποδεικνύεται ότι μπορεί πραγματικά να την κάνει ο καθένας. Επιπλέον το προσωπικό της ΕΡΤ γερνάει. Και γερνάει άσχημα, ολοένα και με πιο περιορισμένους ορίζοντες. Όσο για το διάταγμα Παυλόπουλου -στο οποίο πίνουν νερό οι σημερινοί μόνιμοι υπάλληλοι της ΕΡΤ- έχει δημιουργήσει μια συνθήκη εισόδου όλο και λιγότερων νέων ανθρώπων στις δομές της. Άρα ολοένα και λιγότερης φρεσκάδας στην απεύθυνσή της. Οι μικτές παραγωγές -που χρησιμοποιήθηκαν για την λεηλασία των οικονομικών πόρων της ΕΡΤ- είναι η μία όψη του νομίσματος που τις δαιμονοποιεί, όμως την άλλη -που καλύπτει την ανάγκη της ΕΡΤ για άλλες φωνές, ιδέες και εκπομπές- κάνουν όλοι πως δεν την βλέπουν. Σε έναν τόσο σύνθετο οργανισμό η συνδικαλιστική επιδίωξη για εργαζόμενους "μίας και μοναδικής ταχύτητας" απλώς αποκλείει τους ανθρώπους που δεν ονειρεύτηκαν ποτέ να γίνουν "επαγγελματίες" της ραδιοτηλεόρασης, αλλά μπορούν να κάνουν μια σειρά εκπομπών για κάτι που ξέρουν πάρα πολύ καλά ως συνεργάτες. Και φυσικά πάνω σε αυτά τα παράλογα δεδομένα, χτίζεται και θριαμβεύει το outsourcing και τα ΣΔΙΤ που είναι

πρό των πυλών (ή και ήδη μέσα).

Ας πούμε τελικά κάποτε την αλήθεια που μπορεί να πληγώσει. Αν οι ΕΡΤικοί δεύτερης γενιάς έγιναν κάτι αποδεκτό και συνηθισμένο, ας προσπαθήσουμε τουλάχιστον να μην θεωρήσουμε δεδομένο και τους ΕΡΤικούς τρίτης γενιάς. Γιατί μόνο στις Στρατιωτικές Σχολές ανά τον κόσμο, επιβραβεύεται αυτού του είδους η… "οικογενειακή παράδοση".

Τι χάθηκε…

Πέρα από την ιστορική ευκαιρία που έχει ήδη αναφερθεί από την αρχή, αυτό που σίγουρα χάθηκε είναι η δυνατότητα παρέμβασης σε ζητήματα υψίστης σημασίας. Όλα τα ερωτήματα και οι αμφισβητήσεις που ξεκίνησαν με το Μαύρο -και αφορούσαν π.χ. το ιδιοκτησιακό καθεστώς της ΕΡΤ και την σχέση της με την κοινωνία, τις ραδιοσυχνότητες ως προς την "ιδιοκτησία" και την χρήση τους, την ψηφιακή μετάβαση που πραγματοποιείται ήδη, το κοινωνικό φάσμα που οφείλει να διαθέτει η χώρα, την αδειοδότηση του Αρχείου της ΕΡΤ με διαφορετικές άδειες χρήσης (όπως creative commons ή public domain), την ισότιμη πρόσβαση στο υλικό της από ΑμεΑ- *έχουν εξαφανιστεί* από κάθε τρέχουσα συζήτηση ή διαβούλευση αυτών των θεμάτων. Θα τολμήσω να ισχυριστώ ότι έχουν εξαφανιστεί ακόμα και από το φαντασιακό των εργαζομένων, με αποτέλεσμα αυτής της "φαντασιεκτομής" ακόμα και όσοι/ες επικαλούνται σήμερα με καλές προθέσεις τον αγώνα, να το κάνουν αποσπασματικά, στείρα και με προβληματικούς στόχους. Και κυρίως να αποσυνδέουν πλήρως "τα δρώμενα στην ΕΡΤ" από μια συνολική προοπτική κοινωνικής χειραφέτησης. Όσο για την πλευρά αυτών που επικαλούνται τον αγώνα με κακές προθέσεις, οι μαφίες που δημιούργησαν έχουν εγκατασταθεί, παράγουν το αποτέλεσμά τους και επιβραβεύονται.

Τα τρία χρόνια αυτής της νόθας "επαναλειτουργίας", έχω πραγματικά βαρεθεί να ακούω τη λέξη "χάσαμε" ή ανάλογες εκφράσεις αποδοχής της ήττας. Δεν με αφορά, όπως πιθανότατα και κανένα από τα πρόσωπα της αλληλεγγύης, δεν είχαμε τίποτα να "κερδίσουμε" ως άτομα, εκτός από την διαδρομή. Όμως έχοντας

ζήσει την ουσιαστική διεύθυνση του Ρούσσου Κούνδουρου στο Κανάλι 15 -που φυσικά καμία σχέση δεν είχε με την αντίληψη "περί διεύθυνσης" πολλών αχυρανθρώπων με γωνιακά γραφεία στις δομές της ΕΡΤ- θα τον επικαλεστώ κλείνοντας αυτό το κείμενο.

Από την ΕΡΤ λοιπόν χάθηκε η *κάβλα* που για τον Ρούσσο ήταν δομικό συστατικό των ΜΜΕ. Μια κάβλα που παροδικά αναγεννήθηκε από την απελευθέρωση του δυναμικού της ΕΡΤ και το αγκάλιασμα του αγώνα της από την κοινωνία. Κι έτσι σήμερα ξεχωρίζουν σαν την μύγα μες στο γάλα μιας μίζερης διεκπεραιωτικής καθημερινής μετριότητας, ελάχιστες νησίδες περιεχομένου. Αυτές που διατηρούν μια σπίθα ακόμα ζωντανή, αλλά δυστυχώς δεν μπορούν να σταματήσουν ούτε την κατρακύλα, ούτε την χιονοστοιβάδα.

Θριάσιο Πεδίο – Μπαζωμένες Ζωές | Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.

Στην εκπομπή της Βαβυλωνίας ο Νίκος Ιωάννου μιλά με τον Χρήστο Χρηστάκη από το Ecoeleusis αποτιμώντας την καταστροφή στο θριάσιο Πεδίο και κατακεραυνώνοντας τη Δούρου και την κυβέρνηση για την ανυπαρξία μέριμνας γύρω από τα προβλήματα της περιοχής. Τόσοι νεκροί στον βωμό του καιροσκοπισμού και της κερδοσκοπίας επί έναν αιώνα!

Στο δεύτερο μέρος της εκπομπής ο Παναγιώτης Κούστας μιλά για τις εξελίξεις στο ζήτημα του μικρού μαύρου στην Ερα Χανίων ενώ ο Γιώργος Μουργής καταθέτει τις απόψεις του για την Ertopen! Το κοινωνικό ραδιόφωνο μπαίνει για ακόμη μία φορά στο

προσκήνιο των συζητήσεων…

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Στις Συχνότητες μίας Σύγκρουσης | Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.

Η Βαβυλωνία σε μία εκπομπή για το ελληνικό ραδιόφωνο.

Στην εκπομπή της Βαβυλωνίας στις 10/11 στην Ertopen ο Νίκος Ιωάννου παρουσιάζει τις Πάγιες και Διαρκείς Ανάγκες των μπουκωμένων μικροφώνων και της φιμωμένης κοινωνίας!

Τηλεφωνική επικοινωνία με τον Παναγιώτη Κούστα. Παρέμβαση στο στούντιο από την Μαρίνα Παπαδημητρίου. Τηλεφωνική καταγγελτική παρέμβαση του Μιχάλη Μεσσήνη, υποδιευθυντή περιφερειακών σταθμών της ΕΡΤ.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Ηχητικά εκδηλώσεων 12ου Αντιεξουσιαστικού Φεστιβάλ Κομοτηνής

Το ηχητικό της 1ης εκδήλωσης:

Το ζήτημα της (αυτο)διαχείρισης των Μ.Μ.Ε. και η πληροφορία ως κοινό αγαθό: Πριν κάποιους μήνες έγινε αρκετή φασαρία στο κεντροπολιτικό σκηνικό για τις λεγόμενες τηλεοπτικές άδειες. Στην ουσία αυτό που κατάφερε η κυβέρνηση ήταν να ξαναμοιράσει την πίτα στους κατόχους των αδειών των μεγάλων τηλεοπτικών μέσων. Το ζήτημα παραμένει: ποιος κατέχει αυτά τα μέσα και παραμένουν στα χέρια εφοπλιστών που μέσα από εκεί κάνουν την καθεστωτική προπαγάνδα και διατρανώνουν τα συμφέροντα τους; Στην παρούσα εκδήλωση θα αναλυθούν όλα τα παραπάνω και το πώς το κοινό αγαθό της πληροφορίας γίνεται έρμαιο της κυριαρχίας, καθώς και πώς μπορεί να οικοδομηθεί και να υλοποιηθεί μια διαφορετική διαχείριση με την κοινωνία να έχει ενεργό ρόλο πάνω σ' αυτή και όχι το κεφάλαιο.

Ομιλητές:
Γιώργος Παπαχριστοδούλου (Δημοσιογράφος)
Τόλης Στασινόπουλος (Περιοδικό Βαβυλωνία)
Παρέμβαση: Παναγιώτης Κούστας (Εκπομπή «Πάγιες και διαρκείς ανάγκες» – ΕΡΤ Χανίων)

Το ηχητικό της 2ης εκδήλωσης:

Η αντιμετώπιση των προσφύγων από τα κράτη και την Ε.Ε. και η απάντηση των κοινωνικών κινημάτων: Το ζήτημα του προσφυγικού αποτελεί ένα από τα κεντρικά ζητήματα των εξελίξεων τα τελευταία σχεδόν 2 χρόνια. Από τότε μέχρι σήμερα ο Δυτικός

“πολιτισμός” με πρωτοπόρο την Ε.Ε. έχει συμβάλει μέσα από φράχτες, απελάσεις και απ’ τις συμφωνίες που έχουν υπογραφτεί (όπως η συμφωνία Ε.Ε.-Τουρκίας) στον αφανισμό χιλιάδων ανθρώπων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δείχνει μέσω δηλώσεων ότι όλα κυλάνε ομαλά, παρόλαυτα οι μαρτυρίες προσφύγων και μεταναστών μέσα από τις εξαθλιωτικές συνθήκες που επικρατούν στα κέντρα “φιλοξενίας” που έχει στήσει το κράτος, φτάνουν και μόνο για να καταλάβουμε τι συμβαίνει ακριβώς. Μέρος της κοινωνίας έδειξε και συνεχίζει να δείχνει την αλληλεγγύη του στους πρόσφυγες είτε με το καλωσόρισμα προσφυγόπουλων στα σχολεία είτε μέσω των καταλήψεων στέγασης και των δομών φιλοξενίας που έχτισε το ίδιο το κίνημα χωρίς τη συνδρομή κάποιου θεσμικού φορέα ή Μ.Κ.Ο.

Ομιλητές:
Σπυρίδων Τζουανόπουλος (Δικηγόρος)
Μαίρη Διακοπούλου (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)
Nizar Taeara (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)
Ramez Shams (Πρόσφυγας)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ | Τι Μέλλον Έχει το Έντυπο Σήμερα; (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.

Στην εβδομαδιαία εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στο ραδιόφωνο της ERTOPEN

Ertopen – radio 106,7, την Παρασκευή 7 Απριλίου, μίλησαν:
ο Νίκος Κατσιαούνης, από το περιοδικό “Το έρμα” και ο Γιάννης Κτενάς από το περιοδικό “Kaboom”. Απαντούν στο ερώτημα για ποιους λόγους έντυπο σήμερα την εποχή της έκρηξης της ηλεκτρονικής ανάγνωσης;

Ακόμη, όπως κάθε εβδομάδα, ειδήσεις από όλον τον γαλαξία της κοινωνικής κίνησης.

Στο μικρόφωνο και την επιμέλεια ο Αποστόλης Στασινόπουλος. Δημοσιογραφική υποστήριξη-έρευνα: Γιώργος Παπαχριστοδούλου, Νίκος Ιωάννου.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών **εδώ**.

Survivor ή ό,τι έμεινε από το Άουσβιτς

Νώντας Σκυφτούλης

Εδώ δεν μιλάμε για τα συνήθη του καπιταλιστικού καταμερισμού, τον ανταγωνισμό στην επιβίωση, την ιεραρχία πλούτου και γοήτρου, την αξιολόγηση στις εξετάσεις κοινωνικής οικονομικής ανόδου. Εδώ μιλάμε για ένα παραλήρημα όπου ο «θάνατος» και ο αφανισμός του άλλου γίνονται τα έπαθλα για ένα χρηματικό βραβείο και ασφαλώς όλη αυτή η κατάσταση πάλι κέρδη θα αποφέρει στη διοργανώτρια αρχή. Τόσο παραληρηματικό που φτάνει στην πλήρη καταστροφή του ίδιου του συστήματος μέσα από τον

αφανισμό όλων.

Το survivor είναι ένα τηλεοπτικό παιχνίδι επιβαλλόμενου πριμιτιβιστικού είδους, όπως επιβαλλόμενοι είναι και οι κανόνες του από την κερδοσκοπική διοργάνωση.

Μέσα στην καθολική ασημαντότητα εντός και εκτός παιχνιδιού παράγεται εκτός των άλλων και ένα σύνολο σημασιών για το πώς παίζεται η ζωή και γιατί. Ταυτόχρονα όμως σηματοδοτείται και η αξία της ζωής καθεαυτής καθώς και το νόημά της. Το survivor αποτελεί ένα «παιχνίδι» που υπάρχει για να καλύψει το τηλεοπτικό θέαμα αλλά όποιος εντέλει το παρακολουθεί έρχεται σε οικειότητα συμβολικά με ό,τι πιο φρικιαστικό παρήγαγε ο άνθρωπος σε όλα τα χρόνια της ύπαρξής του.

Το survivor που λέτε, δείχνει κάποιους ανθρώπους σε μια παραλία (στρατόπεδο) που προσπαθούν να συγκροτήσουν ομάδα κοινωνική και να επιβιώσουν χωρίς τη μεσολάβηση του πολιτισμού. Το μερίδιο του φαγητού πρέπει να το κερδίσουν διαγωνιζόμενοι σε συγκεκριμένα αθλήματα. Οι παίκτες δεν μπορούν να αποφασίσουν σχεδόν για τίποτα ούτε καν για το πώς να συνυπάρξουν, όση ελευθερία κι αν έχουν, διότι **μία είναι η απόφαση της προοπτικής: ποιον θα ρίξουν στον «φούρνο» την επόμενη φορά ώστε να μείνει ένας από τους 30 στο τέλος.** Αυτοί οι 30 «μουσουλμάνοι» χωρίς ύπαρξη (homo sacer) αποφασίζουν μόνο για ένα πράγμα: την εξόντωση του επόμενου. Δεν είναι *sonderkommandos* που αναλαμβάνουν από τη διοργάνωση την εξόντωση άλλων αλλά διαχειρίζονται την εντολή της διοργάνωσης που είναι ο αφανισμός όλων πλην ενός.

Ακριβώς αυτή η προοπτική δεν μπορεί να δημιουργήσει καμιά **σχέση ομαδικότητας** αφού ο «θάνατος» είναι αναπόφευκτη προοπτική και ο καθένας βλέπει τον άλλον στη ίδια ομάδα ως τον πιθανό εκλέκτορα του «θανάτου» του. Ο απλός ορισμός της ομάδας που συγκροτείται με βάση τον κοινό σκοπό ή το κοινό έργο εδώ αναιρείται από τον πυρήνα του κανόνα του παιχνιδιού που είναι η προοπτική διάλυσης της ομάδας μέσα από την αλληλοεξόντωση. θα μπορούσαμε να πούμε ότι πρόκειται για μια κατάσταση

Χομπσιανή (πόλεμος όλων εναντίον όλων) αλλά είναι πολύ χειρότερα τα πράγματα. Κάτι τέτοιο θα υφίστατο αν γινόταν αγώνας για την επιβίωση -όπως παραπλανά ο τίτλος- ενώ εδώ γίνεται αγώνας για την παράταση του «θανάτου» όπου ο καθολικός θάνατος είναι προδιαγεγραμμένος και προαποφασισμένος.

Ο «θάνατος» εδώ είναι μια συμφωνημένη συνθήκη ενώ οι «μουσουλμάνοι» βίωναν την αναξιοπρέπεια του «θανάτου» ως μη υπάρξεις μέσα σε μη υπάρξεις. Εννοώ ότι ο «μουσουλμάνος» ήταν σε υποδεέστερη κατάσταση προσωπικότητας από τον Εβραίο που περίμενε στην ουρά πριν εισπνεύσει το Zyklon B. Στην περίπτωσή μας, αυτή του survivor, έχουμε μια ενδιάμεση κατάσταση ανάμεσα σε *sonderkommandos* και «μουσουλμάνους» αφού δεν συγκροτείται μία κοινωνική ομάδα που να οδηγείται με ευταξία στα «λουτρά».

Σε αυτές τις καταστάσεις η διάλυση της ζωής είναι η κυρίαρχη κατάσταση την οποία αποδέχονται όλοι και αυτό συγκροτεί ένα στοιχείο της «κοινοτοπίας του κακού». «Μουσουλμάνος» στην κυριολεξία είναι ο υποψήφιος προς αποχώρηση αφού έχει επιλεγεί με κριτήρια αυθαίρετα και πώς να μην είναι αφού οδηγείται σπρωγμένος στο κάδρο της εξαίρεσης. Τα κριτήρια αποχώρησης κάποιου είναι ρευστά διότι δεν μπορεί να υπάρξουν κριτήρια σε μια τυχαία συνάθροιση ατόμων και μάλιστα «γυμνών» και φονεύσιμων. Αυτός που «παρασύρεται» στην υποψηφιότητα συμπαρασύρει και άλλους υποψήφιους για τους οποίους αποφασίζει αυτός που κέρδισε μία ασυλία. Ο έχων άσυλο (μοναδική θέσμιση ύπαρξης) το έχει όχι για να κατοχυρώσει το δικαίωμα της ύπαρξης του τόσο όσο για να αποφασίσει ποιον θα επιλέξει για εξόντωση και αυτό είναι σαφές από τη μεριά της διοργάνωσης.

Το ολοκαύτωμα στην περίπτωση του survivor είναι δεδομένο και καθολικό γι’ αυτό δεν μπορεί να παράξει καμιά αξία συλλογικής προοπτικής αφού το ίδιο έρχεται να καταστρέψει την ομάδα ως ύπαρξη μέσα από τη «θανατοπολιτική». Τα κριτήρια, όπως είπαμε, είναι αυθαίρετα διότι σε αυτές τις περιπτώσεις έχει σημασία ο «θάνατος» ως πολιτική και αυτό εξυπηρετεί το πλαίσιο. Τα κριτήρια για την εξόντωση κάποιου δεν δίνονται από «πάνω» όπως με τους «αρίους» αλλά παράγονται από τον κάθε «μουσουλμάνο»

μόνο του. Άλλοτε ψηφίζουν τον πιο δυνατό άλλοτε τον πιο αδύναμο, άλλοτε τον πιο νικητή στα αγωνίσματα άλλοτε τον πιο ηττημένο. Σκοπός του κριτηρίου είναι η εξόντωση και η αναβολή εξόντωσης.

Δεν πρόκειται για ομάδα εναντίον ομάδας, όπου εκεί θα μπορούσε να παραχθεί κάποια κοινωνική σχέση (αλλοτρίωσης αλλά σχέση). Τα παρόντα κριτήρια βρίσκονται εντός της κοινοτοπίας του κακού που λέει και η Χάνα Άρεντ και τίποτα παραπάνω. Αλλά όλο το πρότζεκτ είναι μία τέτοια κοινοτοπία όπου ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός οδηγεί στον συμβολικό θάνατο (όπως πριν μέρες τον νεαρό με την Πόρσε στον αληθινό). Εδώ λοιπόν η ασημαντότητα έχει και άλλες παραμέτρους. Η απαξία της ζωής αλλά και του νοήματος αφαιρούν και την αξιοπρέπεια από τον θάνατο. Ξεπερνάει λοιπόν τον ρατσισμό και κάνει τη θανατοπολιτική πιο καθολική αφού στην προκειμένη περίπτωση μετατρέπει ωραίους και υγιείς σε «μουσουλμάνους». Δηλαδή δεν έχει κανένας τύχη στην επιβίωση την οποία απαγορεύει το survivor, παραμόνο στο χρηματικό κέρδος και φυσικά στο τηλεοπτικό.

Υ.Γ. 1. Παρόλα αυτά, μόνο ευρωβίζιον (που μπορεί να είναι ολοκαύτωμα μουσικής όμως τίποτα παραπάνω). Μαζί με τον ανθρακωρύχο που στριγγλίζει στις πορείες με το τετράδιο του να γράφουμε τις ψήφους και την Ειρήνη να κάνει προβλέψεις στο καφενείο στα Εξάρχεια.

Υ.Γ. 2. Δανείστηκα όπως καταλάβατε τον τίτλο από το βιβλίο του Αγκάμπεν.

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στην

ERTOPEN

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
Κάθε Παρασκευή 14:00-15:00 στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.
Συντονιστείτε!

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα fm για την Αττική και την Εύβοια, στους 96,5 μέσω του εργατικού κέντρου Εύβοιας και στους 97,3 στην Βοιωτία, μέσω του ράδιο "Ένωση".
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών εδώ.

IS MEDIUM THE MESSAGE?

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός... από τα κάτω.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα fm για Αττική και Εύβοια, στους 96,5 μέσω του εργατικού κέντρου Εύβοιας και στους 97,3 στην Βοιωτία, μέσω του ράδιο "Ένωση".
Διαδικτυακά: www.ertopen.com/radio

babylonia.gr

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ | Η Απόφαση του ΣτΕ και οι Τηλεοπτικές Άδειες (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.

Αυτή την Παρασκευή ο Αποστόλης Στασινόπουλος και ο Παναγιώτης Μπλέτσας συζητούν για το ζήτημα των τηλεοπτικών αδειών και την απόφαση του ΣτΕ να κρίνει τον νόμο αντισυνταγματικό.

Ακούστε ολόκληρη την εκπομπή: